

NOVA POLITIKA

Lyndon LaRouche

26. studenog 2006.

Sažetak nekih odsudnih nedavnih promjena društveno-političke dinamike međunarodnih prilika.

Čak je i vodstvo nacionalne organizacije izborne kampanje Demokratske stranke još uvijek zbunjeno u svom iznenađenju zbog načina koji je doveo do pobjede s velikom većinom glasova u izborima za Američki Dom predstavnika [Kongres] nakon polovice [predsjedničkog] mandata. To je najodsudnija lekcija koju nacionalna organizacije Demokratske stranke tek treba naučiti radi budućnosti i same stranke i naše republike.

Lekcija je u tome, što u važnim prilikama ono na što se inače gleda kao na inovaciju taktičke metode može također biti strateški odlučujuće u sukobima, kako u ratovanju tako i, kao što ovaj primjer pokazuje, u načelu gdje doprinos relativno malog broja mladih (odraslih) ljudi razvrstanih na određeni način, uzrokuje potencijalno odlučujuću, stratešku prevagu u političkim sukobima kao kod nedavnih izbornih kampanja u izborima u polovici mandata. Slučaj ovdje pri ruci koji oslikava tu priliku je povjesno značajna uloga LaRouche-evog Pokreta mladih (LYM-a) u svom strateškom pristupu taktici LPACa[†] u nedavnim izborima u polovici mandata. Taj nam slučaj predstavlja priliku proučiti primjenu te iste metode na potrebu izvršenja uspješnog bočnog udara na globalnu stratešku prijetnju, današnju prijetnju sadašnjeg neminovnog, općeg, globalnog, fizičkog kao i monetarno-financijskog sloma, i to ne samo američkog gospodarstva već i svjetskih, sadašnjih, fizičkih gospodarskih sustava.

Ovaj slučaj predočuje mjerodavno značenje koje treba dodijeliti današnjoj uporabi izraza „Nova politika“.

Gledajući poslije izbora na pobjedu i u Senatu i pobjedu s ustvari ogromnom većinom u Domu zastupnika, određeni krugovi Demokratske stranke su se začudili

onim što je poslijeizborna provjera pokazala. Još uvijek se pitaju: „Kako je određena elitna skupina mladih odraslih ljudi, mladih članova LPAC-ovog pokreta, preokrenula plimu u dovoljnom broju ključnih mjesta i pokrenula mali broj koji je kasnije izazvao pobjedonosnu lavinu odsudnog, relativno mnogo većeg sloja glasača u rasponu od 18-35 godina?

Na to pitanje odgovor je elementaran, kao što ću pokazati tijekom ovog izvješća. No kao svako pravovaljano, uistinu elementarno otkriće načela, proces dolaska do bitne istine u pitanju načela nije ustvari nikad jednostavan. Kao i kod konačno uspješne izvedbe velikog kontrapunktnog djela Johanna Sebastiana Bacha jednostavnost istine javlja se tek nakon što se na koncu otkrije osjetna stvarnost istinskog načela.

U nekim ranijim izvješćima koje sam objavio u SADu i vani svrstao sam metodu koja je poslužila u orkestraciji „masovnog učinka“ pokrenutog umiješno razrađenim djelatnostima relativno malog broja mladih odraslih ljudi. Upravo načelo „masovnog učinka“ kojeg sam opisao i istaknuo na sastanku iste vrste mladih u Berlinu 3. studenog ove godine nekoliko dana prije američkih izbora u polovici mandata. Provedba mog recepta iz 3. studenog već je bila na snazi u to vrijeme unutar američke izborne kampanje.

Vrlo je zapažljivo kod pokušaja opisivanja „masovnog učinka“ suprotstaviti mjerodavni veliki val koji je zahvatio dva do tri tjedna prije glasovanja s izostankom takvog sličnog vala objavljenog za raspon dobi 18 – 35, kojeg bi izazvali programi organizacije Demokratske stranke.

Uporaba izraza „masovni učinak“ zamjenljiva je s izrazom iz fizikalne znanosti, *dinamika*, izraz kojeg je u europsku znanost uveo Gottfried Leibniz. Taj izraz, kojeg je Leibniz izveo izravno iz uporabe klasičnog grčkog izraza *dynamis*, i usvojio izravno iz uporabe Pitagorejaca, Platona i drugih. Ta uporaba u izravnoj je suprotnosti s pojmom mehanike, jer je „mehanika“ u sprezi s znanstveno neuspjelom metodom Descarte-

[†] LaRouche Public Action Committee = LaRouchev odbor političke akcije

LaRouche-ev Pokret mladih, elitna skupina odraslih mladih ljudi, igrala je središnju ulogu u pobjedi Demokrata na izborima 7. studenog. Ovdje, okupljanje LYMa na političko djelovanje na Union Stationu u Washingtonu, D.C., nakon izbora.

EIRNS/Will Medersky

sa. U suprotnosti je sa sadašnjom popularnom, no obično neuspješnom, mehanističko statističkom metodom, koju predstavljaju naširoko primjenjene, u suštini nekompetentne metode koje se uobičajeno koriste u neuspjeloj praksi općenito prihvaćenog ekonomskog prognoziranja danas.¹

Krajnje je vrijeme, sadašnje vrijeme naleta globalne krize financijskog sloma, uvesti novi, strateški odsudni, taktički čimbenik u politiku, stanovitu vrstu povratka političkom stilu Predsjednika Franklina D. Roosevelta. Kao i u čitavoj povijesti, zakonitosti i načela se pojave s vremena na vrijeme no nikad u sasvim istom obliku kao u ranijim vremenima velikih promjena. Bitna je činjenica sadašnjih koliko svjetskih tolika i samih američkih prilika da smo već sad u škripcu nasrta globalne krize, strateško gospodarske i društvene krize usporedive sa, no mnogo opasnije od krize iz 1930. – 1936. Tu su i stanovite druge razlike koje treba uzeti u obzir, kao što ću na odgovarajućem mjestu učiniti ovdje.

Na primjer, politika svih vodećih stranaka zapadne i srednje Europe i SADA bila je po cjelokupnom učinku neuspjeh, po svim fizičko ekonomskim pravilima, po svom utjecaju na smjer većine preko-atlantske političke povijesti poslije 1963. – 1965. Stara politika današnjeg jučer, uobičajeni

politički stil pokazao se katastrofalnim neuspjehom kad se primjeni na stvarnost današnje krize. Val glasova ljudi u rasponu od 18 – 35 tijekom zadnjih tjedana nedavnih izbora ima odsudnu važnost kao klinički uzor kakva bi trebala biti sva mjerodavna politika, nova politika. Zbog toga *Nova politika* sa svojim naglaskom na *dinamici* sad je prijeko potrebna kao što je uloga utiranja puta LPACovih mladih brigada pokazala.

Pojašnjavam.

1. Ljudsko naspram statističkog ponašanja

Razlika između dinamičkih svojstava naznačenog vala skupine 18 – 35 godina i drugih demokratskih glasača zabilježenih tijekom zadnjih tjedana izborne kampanje ovisila je o temeljnoj, no nažalost rijetko raspoznatljivoj činjenici ljudske sociologije, činjenicom čiji je tipični primjer, ali ne puki dedukcijom izvediv oblik, puki statistički rezultat tog nedavnog vala.

Nedostatak kojeg se može smatrati korjenikom uzrokom te razlike je popularizirana, okljaštrena koncepcija prirode čovjeka pojedinca i društva, pogrešna koncepcija koja je endemična mehaničkom načinu razmišljanja o čovječanstvu, što susrećemo na primjer u uobičajenim sociološkim i srodnim dogmama danas. Iako se uporaba riječi „stvaralaštvo“ često susreće, ontološka istinitost procesa ljudskog, pojedinačnog stvaralaštva se gotovo nikad ne izjednačuje u današnjim uobičajenim definicijama i uporabi tog izraza. Praktičko stanje stvari u tom pitanju svodi se na to da ne samo da se

¹ Kompetentno dugoročno i srodno ekonomsko prognoziranje radi se po uzoru na primjeru kojeg je dao Johannes Keplerov rad u astronomiji razrađen u skladu s pojmom Leibnizove dinamike i izražen u Bernhard Riemannovom pristupu fizičkim hipergeometrijama (na pr. fizičkim tenzorima).

Renesansa sredine 15. stoljeća sa središtem u Italiji predstavljala je odlučujući pomak i prouzrokovala pravu eksploziju umjetničkog i znanstvenog stvaralaštva. Ovdje, „Atenska škola” renesansnog umjetnika Rafaela.

Ljudsko stvaralaštvo, kad ga se ispravno definira, izražava kao eksperimentalno prepoznatljiv suvereni oblik ponašanja pojedinaca, nego ono također daje kvalitativnu „energiju” u ontološkom smislu „pokretne snage”, svim velikim, pozitivnim promjenama u smjeru razvitka unutar društvenih procesa kao takovih.

Obično takve manifestacije ljudskog, pojedinačnog, urođenog stvaralačkog potencijala, osim kad se obično dogode kao izražaji pojedinačnog ponašanja, razvidnije se naziru u obliku čina čije povijesno značenje se izražava u obliku masovnih društvenih procesa. U modernoj povijesti, u tim procesima, kao što je Američka revolucija koja se pojavila u razdoblju od 1763. – 1789., provala se uglavnom izražava u obliku masovnog pokreta slojeva odraslih mladih ljudi u dobi od 18 – 35, a zatim se može raširiti iz te jezgre mladih ljudi na društveni proces u širem smislu te se to treba raspoznati kao posljedica koja je isijavala iz kojih mladih suradnika tijekom uspješne kampanje polovicom mandata.

Načela izražena tim načinom odraz su bitne različitosti čovjeka od životinje.

Kod uobičajenog čitanja na primjer izvornih pouka hebrejske tradicije, kršćanstva i islama ista koncepcija različitosti čovjeka i žene od nižih oblika života u suglasju je s definicijom opisanom u **Postanku** 1: 26-30. Ta tvrdnja je u skladu s povijesnim i drugim srodnim činjenicama povijesnih i srodnih podataka o absolutnoj razlici svojstava čovječanstva od svih drugih oblika života. Odlika stvaralaštva pojedinca povezana s činom otkrića univerzalne fizičke zakonitosti ili usporedivog načela Klasičnih načina umjetničke kompozicije čimbenik je po kojem se razlikuje pojedinačno ljudsko ponašanje od ponašanja životinja.

U ovom danom slučaju čimbenik uloge mladih na odsudnim mjestima u nedavnim izborima daje upravo tipičan primjer kako pojačati stvaralačka sposobnost pojedinca i njen učinak kao organizirani društveni proces koji je strateški bio odlučujući za konačni ishod izbornog

procesa, pa je tu lekciju poželjno u cjelosti naučiti.

Primjer u skladu s otkrićima akademika V.I. Vernadskog i njegovim rigoroznim nabranjem različitosti živućih procesa od neživih, to jest različitosti biosfere, te posebice čovjeka od životinje, to jest noosfere, najbolji je odraz moderne znanosti glede tog izražaja stvaralačke sposobnosti. Ljudske stvaralačke moći, čiji je tipični primjer otkriće univerzalnih fizičkih zakonitosti, vide se samo u ponašanju čovjeka pojedinca kao živog bića, no ne mogu se vidjeti kao čimbenik potencijalne relativne gustoće napučenosti u granicama potencijala povezanog s ponašanjem drugih živih vrsta.

Baš izraz potencijala uma pojedinca u obliku koji je u skladu s masovnim učinkom, strateški je odlučujuća okolnost u nastojanjima shvaćanja povijesno odsudnih povremenih uzavrelosti u sukobima za ljudski napredak i dostojanstvo tijekom pristupačnijih raspona u zadnjih približno tri tisuće godina europske povijesti. Te odsudne uzavrelosti javljaju se najznačajnije u načinu na koji revolucionarna vrijetla, vrste koju dovodim u vezu s naznačenim primjerom masovnih učinaka, određuju te odsudne 'uzdižuće' prijelomnice te povijesti, koje moraju postati ponovno naše žarište usmjerenja [svoje pažnje] na monstruozno smrtnu globalnu krizu koja sa spušta na cijeli svijet danas.

Dok se stanoviti stupanj izražavanja tog stvaralačkog potencijala pokazuje u pojedinačnim slučajevima normalnih maloljetnika i odraslih mladih ljudi, splet učinaka prevladavajuće izobrazbe mladih, koja ih nažalost uči pouzdanju na mehaničke metode misli umjesto stvaralačkih moći, otupljuje stvaralački potencijal uma većine u našem društvu, pa je to bilo tako do sada u pretežnom stupnju u sadašnjosti.

Na primjer: uvjetovano ponašanje nametnuto pokoljenju bebi-bumera u sloju gornjih 20% domaćinstava po primanjima tijekom i nakon razdoblja od 1945. – 1946. nanijelo je opsežnu i duboku povredu uporabe tog spoznajnog potencijala umova ciljanih pojedinaca. Posljedice toga bile su da sve manji postotak tog pokoljenja, prožetog sofisterijama, u sloju gornjih 20%, izražava razvoj stvaralačkog potencijala kojeg je izražavalo ponašanje usporedivog sloja ranijih dvaju pokoljenja.

Unatoč toga takav se stvaralački potencijal može bodriti kod mladih, naročito odraslog mladog pokoljenja, kao što su

istinitost toga moje vlastito iskustvo i moje proučavanje tog čimbenika povijesti pokazali. Međutim nasreću pod povijesno neobičnim okolnostima vrste koju je Percy Shelley isticao u zaključnim stranicama svog djela **U obranu poezije** [In Defence of Poetry], u određenim razdobljima povijesti kultura kao što je Renesansa sredine 15. stoljeća sa središtem u Italiji, ili Klasična pobuna u Njemačkoj i drugdje u razdoblju od 1750. – 1789., istinske masovne eksplozije sve proširenijeg utjecaja Klasičnog umjetničkog i znanstvenog stvaralaštva doista se dogode.² Shelleyjeva **Obrana poezije** odraz je doživljaja vala kulturnog optimizma prije 1789. povezanog sa širenjem djelovanja vodstva kojeg su pokazali suradnici Mojsije Mendelssohn i Gotthold Lessing.

Iz ove retrospektive te povijesti slijedi da je bilo izvedivo njegovati provale razdoblja povećanih, oduševljenih viđenja čovjeka i prirode, a to raspoznajemo kao Renesansu. Te odsudne, iznimne odlike nedavne pobjede Demokratske stranke, na koje ovdje ukazujem, pružaju takvu sliku.

Ono što je LPACov LYM postigao katalizirajući val „18 – 35“ kod mladih Amerikanaca u odsudnim segmentima glasača, bilo je to što je primjenio dinamičku metodu organiziranja na stvaralački način, oko ideja na takav način da je relativna šačica stanovništva bila u stanju prouzročiti masovni učinak, u skladu sa Shelleyjevim načelom—*renesansnim načelom*—među značajnim regionalnim skupinama pokoljenja u dobi od 18 do 35. Te ideje, puštene u optjecaj dinamičkim načinom dovele su do jednostavne odluke otići i glasovati prema svojoj savjesti.

To što se dogodilo glede toga tijekom završnih tjedana pred same izbore u cjelosti je zakonit iako, mora se reći, neobični razvoj događaja zadnjih desetljeća. Ne samo da se

² Razmotrite često pozivanje moje žene Helge na Friedrich Schillerovu epohalnu procjenu odvratnih posljedica strahovlade Francuske revolucije na povijest: *veličajni trenutak zatekao je mali narod*. Preobrazbu vodeće sklonosti u kulturnom optimizmu i snazi znanstvene i umjetničke koncepcije od stvaralačke energije koja se širila iz spleta učinaka Klasične Renesanse Mojsija Mendelssohna, Gottholda Lessinga i Američke Revolucije u razdoblju od 1776. – 1789. i ispunila energijom europsku civilizaciju tog vremena, nadomjestio je dekadentni Romantizam ranog 19. stoljeća, naročito nakon pojave spleta posljedica Adolf Hitlerovog prethodnika, Napoleona Bonaparte-a, smišljenu kreaturu grofa Josepha de Maistre-a, i Bečkog kongresa iz 1814. – 1815.

takva dostignuća mogu namjerno proizvesti u neposrednoj budućnosti, nego takav razvoj događaja je nužan da bi omogućio prilično drastična poboljšanja u oblikovanju vladine politike potrebna kao odgovor sadašnjem naletu globalne monetarno-financijske i kulturne krize.

Dva izvora dinamike

Moderna europska znanost duguje svoje vidljive oblike sustavnog uvida u taj problem, uglavnom dvjema, drevnim i sadašnjim, dobro poznatim strujama mišljenja. Prvu povezujemo s Pitagorejcima i Platonom, a druga, moderna, predstavlja utjecaj kardinala Nikole Kuzanskog iz 15. stoljeća koji je utemeljitelj sistematskih oblika moderne eksperimentalne znanosti, a rezultate toga pružaju tipični primjeri njegovih sljedbenika Leonarda da Vinci, Johannesa Keplera, Pierrea de Fermata, Gorrfrieda Leibniza, i krugova Carla F. Gaussa i Bernharda Riemanna. Ovaj potonji je prethodnik od kojeg je Vernadski preuzeo *dinamičke metode* za razliku od *neuspjelih mehaničko statističkih metoda sličnih kartezijanskim*.

Suprotni, iracionalni no u zadnje vrijeme popularni smjer u modernoj europskoj kulturi, može se pratiti u najvećoj mjeri sve od utjecaja „Nove mletačke“ dogme Paola Sarpija, poznatog kao gospodara svog kućnog sluga Galileia Galileia. Sarpi je autor moderne *redukcionističke dogme* znane kao *empirizam*, iz koje proizlaze sirovi oblici modernog materijalizma, pozitivizma i egzistencijalizma. Empirijska doktrina iz koje proizlaze sadašnja najpopularnija učenja sociologije, ne samo da je odbacila drevne i moderne oblike znanosti koju odražava rad Kuze, Leonarda, Keplera i drugih, nego je također, ironično, istovremeno i promjena od najgorih vidova srednjoeuropske kulture, jer je dopustila ograničeni tehnički napredak, iako je zabranila proučavanje aktualnog postupka kroz koji dolazi do eksperimentalno provjerljive univerzalne fizičke zakonitosti, na primjer metode Brunelleschija, Kuze, Leonarda, Keplera, Fermata, Leibniza, Gaussa i Riemanna.

Nažalost za većinu najpopularnija nastava moderne sociologije, političke teorije i ekonomskog planiranja uzima za pretpostavku redukcionističku ideologiju

V.I. Vernadski, ruski znanstvenik, bio je vođa razvoja moderne dinamičke metode znanosti za razliku od neuspjelih mehaničko statističkih metoda u kartezijanskom stilu. Ovdje Vernadski u ekspediciji 1910. *meinos. rere, Vernadsky on an expedition in 1910.*

izvedenu pod utjecajem Paolo Sarpijevog empirizma.

Da bismo dali mjerodavnu sliku za sociologiju nedavne demokratske pobjede, uzmite na primjer definiciju Vernadskog iz 1933. – 1937. koju je primjenio na živuće procese kao *dinamičke*. Vernadski je isticao da iako se isti spektar atomske tvari javlja u živućim i neživim procesima, način kako su ti procesi organizirani u živućim procesima absolutno se razlikuje od organizacije u neživim procesima. To određuje domenu živućih procesa i njihovih proizvoda kao *biosferu*, domenu koja je različita od domene neživih procesa kao takvih.³

Slično tome način organizacije neživih i živućih procesa u specifično ljudskoj povijesti izražava svojstva *noosfere* Vernadskog, koja ne postoje niti u neživoj domeni niti biosferi kao takvima. Štoviše, ponašanje domene ljudske povijesti ima viši stupanj protuentropijskog razvoja i od nežive domene i od biosfere.⁴

Svijet je nedavno ušao u novu opću fazu povijesti, posebice moderne europske povijesti, u kojoj je uspješan razvoj znanosti i tehnike, kad ga se primjeni u poticanju rasta i dugovječnosti stanovništva doveo sada do prilika u kojima pokušaji vođenja *dugotrajnog* ratovanja kao oruđa politike više nije politika raspoloživa vladama zdrava razuma. Stavile su također pred čovječanstvo hitnu obavezu pokretanja globalne uloge nuklearne fisije kao naprimjer nužno sredstvo ekonomske proizvodnje energije i

³ Lyndon H. LaRouche mlađi, *Vernadski i Dirichletovo načelo*, **EIR**, 3. lipnja 2005.

⁴ *Ibid.*

hitno potrebne masovne desalinizacije. Mi smo također na rubu potrebe ostvariti opsežnu uporabu termonuklearne fuzije, ne samo kao izvora energije nego sredstva za upravljanje šire definiranim prirodnim resursima cijelog planeta.⁵

Kako se stare navike, koje su vlade općenito stekle u zadnjim desetljećima, raspadaju a novi izazovi javljaju, politika se mora udaljiti od navika u sprezi s kulturnim i gospodarskim odronom u blato transatlantskog društva zadnjih četrdesetak godina. Krajnje je vrijeme za novu politiku, koju određuje nova odlika naglaska na ulozu individualnih znanstvenih i Klasično-umjetničkih modela stvaralaštva, promjena koja mora imati korijene u razvitku individualnog i usklađenog stvaralačkog potencijala naše populacije odraslih mladih.

2. Stara politika

Stara politika, kako se još uvijek primjenjuje u obliku vjerovanja, čak i u SADu danas, aksiomatski se zasniva, pretežno, na primjeni olimpskih neprijatelja legendarnog Prometeja, kao što je na primjer taj slučaj obradio dramaturg Eshil u *Okovanom Prometeju*. Prometeja je na vječno mučenje osudio pravi sotona te drame, olimpski Zeus jer je uputio smrtnu ljude u uporabu vatre, a danas bismo rekli, nuklearne fisije kao izvora energije.

Tradicija držanja ljudskog stanovništva u relativno životinjskom stanju i zaglupljenim uvjetima gotovo kao stoku u staji ili na polju, bila je sudbina većine čovječanstva u znanjoj drevnoj, srednjovjekovnoj pa čak i modernoj povijesti. Španjolski, portugalski, holandski, britanski i francuski podupiratelji trgovine robljem sve do vremena pobjede Abrahama Lincolna u 19. stoljeću nad Španjolskom monarhijom, britanskim podupirateljima trgovine robljem. Ovo je relativno ekstremni primjer politike prosotonskog olimpskog Zeusa kako ga je Eshil opisao. Značajne su u tom smislu smrtno kazne kojima se prisiljavalo na

zabranu pismenosti robova u Londonom podupiranoj Konfederaciji.

Čak i prekid europskog poticanja ropstva u Africi i obim Amerikama, ogromna promjena zbog pobjede vodstva Predsjednika Abrahama Lincolna nad snagama lorda Palmerstona u podršci robovlasničke Konfederacije i proto-nacističkog cara Maximiliana u Meksiku, nije nužno oslobodila čovječanstvo od posrednog ropstva kulturnom izopačenju. Izopačenje se nastavilo i njegov odraz se vidi u populističkom nadomjestku životinjskih sklonosti u željama ljudi umjesto njihovih stvaralačkih moći razuma da se poboljšaju prilike čovjeka.

Te nužne promjene prilika dolaze promjenom ljudskog razuma, isticanjem razvitka stvaralačkih moći povezanih s najvišim izrazima, u povijesti, znanstvenih i Klasično-umjetničkih revolucija u idejama. Stari sotona, olimpski Zeus Eshilovog *Okovanog Prometeja* još uvijek kraljuje unutar većine populističkih i srodnih mišljenja. Ljudima su vladali tirani, jer su propustili sami vladati nad sobom na jedini mogući način, napustivši populizam s korijenima u roblju, i učinivši od sebe predstavnicima, kako sam to izrazio ovdje, *Nove politike*.

Empirizam Sarpija i njegovih sljedbenika Galilea, sir Francisca Bacona, Thomasa Hobbesa, Johna Locke, Descartesa, de Moivre-a, d'Alemberta. Leonharda Eulera, Lagrangea, Laplacea, Cauchyja i drugih, zabranio je saznanje o stvarnim univerzalnim fizičkim zakonitostima, kao što je Voltaire, njihov protagonist nastojao pretvoriti fizičku znanost i umjetnost u proizvodnju smeća, kao što je glazba mrtvih duša Rameau-a i Fuchsa. Kanoni empirizma, tada i sad, dopuštali su, nevoljko, određenu količinu intelektualnog zatrudnjenja uz uvjet da se plodonosne metode intelektualnog razmnožavanja ne samo prikriju nego ustvari poriču.

U modernom europskom društvu, ishod zabrane empiričkog „Prosvjetiteljstva“ protiv javnog saznanja o metodi otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti i Klasično-umjetničkih načela, bilo je promicanje raznoraznih oblika „populističkih“ hvalospjeva navodnim vrlinama popularnog neznanja zakonitih načela otkrića u fizičkoj znanosti i Klasičnoj umjetničkoj kompoziciji. Ideologije „popularne znanosti“ i „popularnih razonoda“ često su danas odraz načina na koji su moderni liberali i drugi promicali kult obožavanja popularnog neznanja, to jest neupućenost u načela koja izražavaju funkcionalnu različitost ljudskih pojedinaca od nižih oblika života.

⁵ Na pr., koncepcija „Euroazijske ekonomije“, pojam skupa suverenih država nacija, koje sudjeluju u dugoročnom razvoju svojih odvojenih i udruženih gospodarstava, iz(g)rađena uglavnom na dugoročnim ugovorima, u stilu Bretton Woods sustava Predsjednika Franklina D. Roosevelta, odnosno sustava čvrstih valutnih tečajevima i niskih prostih kamatnih stopa [za razliku od kamata na kamate, *op. Prev.*]. Glede toga, vidi zapisnike prve internetske (web) konferencije LPACa iz Berlina 2006. (Vidi *EIR*, 15. rujna 2006.)

Feature Photo Service

„Stara politika“ dosljedno se zasnivala na izopačenju čovječanstva na razinu zvijeri, politika koja je sve do današnjeg dana nastavila kulturne prikaze kao „Rockyjeva predstava horora“ [Rocky Horror Picture Show] prikazana ovdje.

Uloga poticanja uloge pro-sotonskog Kongresa kulturne slobode (CCFa) kojeg podupiru SAD, u poslije-Franklin Roosevelt-skoj Europi, te takvi izražaji te prosotonske kampanje kao potpora egzistencijalista krugova Heideggera, Adorna, Horkheimera, Arendt-ove i istovrsnih promicanja Bertolta Brechta, tek su tipični primjeri primjene američkog usvajanja tradicije anglo-holandske liberalne Europe, kao vrste politike ljudske kulturne *neotenije (ili neotonije)*⁶, kao što sam opisao namjeravanu ulogu izazvane *neotenije*, u svom nedavnom radu.

⁶ Neo-logizam (varijacija *neotonija*), oponašajući pojam kojeg je uveo UNESCO-ov Julian Huxley i drugi. Alternativni izraz je *neotonija*, oba izraza oponašajući klasični grčki. Alternativna značenja su ostvarenje promjene ili stanje izazvano promjenom. Ja stapam te dvije mogućnosti u svrhu isticanja čina koji izaziva promjenu.

Ovaj razvoj čiji je tipični primjer sotonska uloga CCFa u Europi te usporedni program s istom nakanom usmjeren protiv stanovništva SADa, osmislile su anglofilske struje u SADu u suradnji s anglo-holandskim liberalnim ortacima, da bi pokrenuli na akciju korijene oligarhijske stečevine unutar „stare Europe“ u svrhu promicanja novog izražaja sofisterije na postavkama sličnim onima Periklove Atene koja je sebe osudila na propast, na pretpostavljenoj nepromjenljivosti tradicija u kojima vrebaju usađeni oligarhijski uplivi, kao zmajevi zubi, pripravnici izniknuti i ščepati naciju još jednom u ime tradicije. Da bi to postigli, ponovno su probudili „dječje bolesti“ čovječanstva, naročito one koje vrebaju, spremne na ubrzano djelovanje unutar zaraženog tla „Stare Europe“.

Pojam „Stare Europe

Ono što su postale naše Sjedinjene Države, sa svojim protuempiričkim Proglasom Neovisnosti i Saveznim Ustavom bile su

tvorevina Europejaca, čija mudrost ih je uputila u uspostavu istinske republike s najboljim tradicijama i idejama Europe na relativno sigurnoj udaljenosti od „Stare Europe“ i njenog duboko ukorjenjenog truleža oligarhijske tradicije.

Prvenstveni impuls tom procesu kolonizacije obiju Amerika došao je iz kako se to zvalo „Zlatne Renesanse“, rođenje moderne civilizacije u razvoju događaja sa središtem oko velikog Koncila u Firenci. Prepreke provedbi tog plana usvojenog u postavljanju tog Koncila, uzrokovane padom Konstantinopolisa i španjolskim modernim pokretanjem vjerskog ratovanja unutar Europe oživljenjem srednjovjekovne Inkvizicije, nagnale su umješne Europejce dalje od problematične blizine Sredozemlja u potrazi mjesta gdje bi ostvarili načela koja je taj Koncil predstavljao.

Prvi prijedlog tog specifičnog nastojanja dala je mjerodavna doktrina kardinala Nikole Kuzanskog, koji je ujedno i utemeljio modernu europsku znanost.

Kuzina reakcija na posljedice pada Konstantinopolisa bio je prijedlog prekooceanskih istraživanja da bi se izgradile veze na kojima bi se mogao postaviti budući svjetski poredak među narodima. Prijedlog Kuze, koji je umro 1464., pobudio je pažnju Kristofora Kolumba, đenovskog pomorskog kapetana atlantske plovidbe u službi Portugala. Kolumbova korespondencija s Kuzinim suradnikom, talijanskim znanstvenikom Paolom dal Pozo Toscanellijem, u pismima oko 1480. osnažila je Kolumbovo znanje Kuzinih radova i snabdjela ga odsudno važnom znanstvenom pomoći, pripremivši vještog navigatora Kolumba na ponovno otkriće kontinenta preko Atlantika.

U tom razdoblju utjecaj radova kardinala Nikole Kuzanskog proširio se u dubinu i širinu dajući vodeće ideje na kojima je počivao nastanak moderne europske civilizacije iz samozadanih ruševina prethodno vladajućeg, *ultramontanog* saveza Normanskih križara i mletačke financijske oligarhije, a najistaknutiji su bili njegovo određivanje moderne suverene države nacije (**Concordantia Catholica**), moderne eksperimentalne fizikalne znanosti (**De docta ignorantia**), i ekumensko načelo mira među vjerama (**De pace fidei**) (ovo potonje, prethodnik kasnije uloge kardinala Mazarina u oblikovanju Vestfalskog mira 1648.). Ti razvoji događaja, pojačani novim oblikom društva općeg blagostanja, koja su uspostavili Louis XI Francuske i Henry VII Engleske, postavili su pozornicu za pokušaje zajednice blagostanja Massachusetts Bay Winthropovih i Matherovih, nakana odjeka **Utopije** sir Thomasa Morea, da bi se uspostavile nove republike u obim Amerikama, i posadile najbolje zamisli i tradicije Europe kao novi oblik društava općeg blagostanja ['commonwealth'] na strateški diskretnoj geografskog udaljenosti.

Ovaj razvoj događaja u 15. stoljeću naznačuje koncepciju „Stare Europe“ različitu od sistematski drukčije vrste društva kojeg moderna Europa predstavlja. Upravo

EIRANS/Phil Ulanowski

Europejski republikanci uspjeli su uspostaviti istinsku republiku u Sjedinjenim Državama na relativno sigurnoj udaljenosti od „Stare Europe“. Ovdje, Helga Zepp-LaRouche podiže „Proglaš neotuđivih prava čovjeka“ Schillerovog Instituta, dokument iz 1985. zasnovan na Proglasu Nezavisnosti SADA.

oživljenje ovakvih ostavština srednjevjekovnog *ultramontanog* sustava u odjeku spleta feudalnih sustava i mletačke financijske oligarhije, usadilo je prokletstvo onog što je bila „Stara Europa“ unutar nutarnjeg tijela, punog sukoba, nove.

Kriza moderne europske kulture

Djela velikog François Rabelaisa i njihov odjek u Miguel Cervantesovom izrugivanju trulog morala i intelektualne dekadentnosti habsburške Španjolske, primjereni su putokazi koji nam pomažu u stvaranju tipične slike ishoda nutarnjih sukoba i kulturnog ratovanja koji su suprotstavili Renesansu 15. stoljeća mentalitetu *novog mračnog vijeka* koje je iz Španjolske pokrenuo Veliki inkvizitor Tomás de Torquemada. Ta tradicija nalik na Hitlerovo zločinstvo, pokrenuta je iz Španjolske iste godine kao i Kolumbovo prvo putovanje u Ameriku 1492.

Savoyard grof Joseph de Maistre, povezan s Londonom, odredio je proturenasansnu politiku koja je postavila normu opake oporbe stečevini „Zlatne Renesanse“ 15. stoljeća u Europi nakon 1492., pa sve do današnjeg dana. To je norma s korijenima u presedanu radikalnog povratka, od 1492. pa na ovamo, na srednjevjekovni, *ultramontani* savez mletačke financijske oligarhije i

normanskog viteštva, u njihovom pokretanju divljačkog progona židova i povratku na to srednjevjekovno, križarsko ratovanje protiv islama, splet koji je bio središnja odlika tradicionalne sile najvećeg zla unutar same Europe do današnjeg dana. Cijelo razdoblje od izгона židova iz Španjolske 1492. godine sve do usvajanja Vestfalskog mira 1648. predstavlja bujicu iz koje europska civilizacija, koja je sad u dubljem smislu utjecajna širom svijeta, ostala kao podjela između sila moderne civilizacije i barbarske mletačko-normanske ostavštine do današnjeg dana.

Da bi se shvatila važnost ove uloge Torquemade, bitno je proučiti pisane radove i njihove posljedice de Maistrea, Martinističkog slobodnog zidara koji je promicao prosotonsku politiku Torquemade kao pravni presedan masovnih pogubljenja u Jakobinskoj strahovladi. Baš je de Maistre osobno skrojio novu ličnost generala Bonapartea, učinivši Napoleona novim prethodnikom i uzorkom oblikovanja javne ličnosti Adolfa Hitlera, čija antisemitska i druga slična politika i njena primjena ima svoje tragove koji vode, preko Jakobinskog terora i Napoleona, izravno do Velikog Inkvizitora Torquemade. Tu tradiciju još uvijek danas pokazuju sadašnji aktivni oblik fašističke internacionale, i to ne samo sinarhističke, fašističke s Pinochetom povezane bande u Centralnoj i Južnoj Americi, nego i srodne, desničarske mreže povezane s članovima porodice Williama F. Buckleyja mlađeg.

Takva je bila glavna podjela političkih strujanja protežući se od zapadne i srednje Europe do obiju Amerika i dalje, danas. Bila je to podjela Europe u vrijeme Velikog Inkvizitora Torquemade do današnjeg dana. Upravo to zlo nagnalo je europske kolonizatore preko Atlantika, i ono je glavna sila zla u funkciji, u zajedništvu s određenim značajnim financijaško-oligarhijskim interesima mletačkog stila diljem svijeta danas.

Prema tome, Kolumbova plovidba 1492. ne predstavlja prenos takvog zla u obje Amerike. Radije, Kolumbo i Torquemada primjer su sukoba između suprotstavljenih sila dobra i zla unutar same Španjolske tog doba. Utapanje moderne Europe u krvi istrajnog sukoba iz razdoblja od 1492. – 1648. ključ je poimanja sukoba koji je bio jedini istinski ocean podjele utemeljenja naše vlastite ustavne republike od poštasti

Napoleon Bonaparte, prikazuje u malom modernu vrstu fašizma koju je europska financijska oligarhija koristila kao prijetnju protiv američke tradicije.

oligarhijskih tradicija koje tek moramo iščupati iz korijena kao silu moralne izopačenosti još uvijek unutar, u najvećoj mjeri, zapadne i srednje Europe.

Postoje komplikacije koje su na taj način također ušle u ono što su postale naše SAD.

Pariški mirovni ugovor u veljači 1763. pokrenuo je otvoreni sukob kojeg se danas možemo prisjetiti kao borbu za političko oslobođenje od imperijalističke tiranije anglo-holandske liberalne Istočno indijske tvrtke, koju je osmislio i usmjeravao lord Shelburne. Kao što su jezgru te važne povijesti razradili moji suradnici Allen Salisbury, Anton Chaitkin i H. Graham Lowry,⁷ razvoj događaja u Londonu od veljače 1763. na ovamo podijelio je najutjecajnije krugove unutar američkih englesko govornih kolonija na dvije frakcije, jednu čiji je tipičan uzor Benjamin Franklin, međunarodno priznat znanstvenik i domoljub i Franklinova oporba čiji tipični primjeri su bili na području Nove Engleske članovi iste frakcije bivših protivnika Winthropovih i Matherovih, zloglasni kupljenici britanske Istočno indijske tvrtke, takozvani Essex Junto, izdajnik Aaron Burr, agent Jeremyja Benthama, kontrolora Foreign Office-a lorda Shelburna, i drugi izdajnici koji kroz svoje potomke i dodatne predstavnike porodice Bonaparte nastavljaju predstavljati jezgru

⁷ Allen Salisbury, *Građanski rat i Američki sustav: Bitka Amerike s Britanijom, 1860. – 1876.* (New York, Izdanja Campaigner-a, 1978; Anton Chaitkin, *Izdaja u Americi: Od Aarona Burra do Averella Harrimana* (New York: New Benjamin Franklin House, 1985.); H. Graham Lowry, *Kako smo osvojili državu: Neispričana američka priča* (Washington, D.C., Executive Intelligence Review, 1987.)

mojih vlastitih, najgorljivijih osobnih političkih neprijatelja u SADu danas.

Mobilizacija za pobjedu Predsjednika SADa Abrahama Lincolna nad londonskom tvorevinom Konfederacijom, pokrenula je SAD, svjetsku vodeću državu naciju i stasajući rival oružane pomorske sile aglohollandskih liberalnih financijaša Britanskog carstva. Kad je došlo do Filadelfijske Stogodišnje izložbe od 1876. do 1879. američki model nacionalne ekonomije proširio se kao vodeći utjecaj u Njemačku, Rusiju, Japan i drugdje. Za London to širenje Američkog sustava političke ekonomije bila je smrtna opasnost imperijalnoj premoći britanske carske pomorske sile.

Kad je 1890. Kaiserov britanski ujak, princ Edward Albert („Gospodar Otočja“) svrgnuo kancelara Bismarcka u Njemačkoj, te slučaj ruskog cara Nikole II, drugog nesretnog nećaka princa Edwarda, pokrenuo se proces u razdoblju od tog svrgnuća 1890., preko umorstva američkog Predsjednika i domoljuba Williama McKinleyja 14. rujna 1901., koji je doveo američke krugove povezane s dva čeda Konfederacije, Theodora Roosevelta, nećaka vodeće osobe obavještajne službe Konfederacije sa sjedištem u Londonu, i fanatika Ku Klux Klana, Woodrowa Wilsona, na predsjedničku stolicu SADa.

Izuzevši slučajeve Predsjednika Tafta i Hardinga svih godina ranog 20. stoljeća, od umorstva Predsjednika McKinleyja 1901. sve do inauguracije Predsjednika Franklina D. Roosevelta 4. ožujka 1933., politika SADa se drastično promijenila od priznavanja Londona kao središta našeg nacionalnog glavnog protivnika do saveza s britanskim Edwardom VII i drugima, kao pristalice britanskog imperijalnog geopolitičkog ratovanja protiv nacija kontinenta, koji je usvojio Američki sustav političke ekonomije kao svoj model razvitka!

Smrću Franklina Roosevelta 12. travnja 1945. i inauguracijom njegovog nasljednika, došlo je do usmjerenja u suprotnom pravcu, natrag na stečevine Theodora Roosevelta, Wilsona i Coolidgea. Predsjednici Eisenhower i Kennedy bili su iznimke kao što je i Predsjednik Lyndon Johnson pokazivao slične namjere, no inauguracijom Predsjednika Richarda Nixona, London se vratio i zauzeo mjeso u sedlu američke ekonomske i srodnih doktrina, kao pod Theodorom Rooseveltom, Wilsonom i Coolidgeom ranije.

Podijeljenost unutar europske kulture ključ je bez kojeg se ne može razumijeti stanje, t.j. egzistencijalističku prijetnju s kojom se SAD suočuju danas.

Današnja opasnost od Stare Europe

Kao što usporedba predsjedništva Franklina Roosevelta s njegovim nabrojanim prethodnicima na tom položaju oslikava, ustavna je stečevina Američke revolucije i njenog Ustava snažan i duboko usađen dio američke političke tradicije i karaktera. Životinja se, u većini, u smislu kulture, rodi jučer, no ljudsko biće, društvo, uglavnom je proizvod intelektualne povijesti svog naroda, pa prema tome, pojedinac u društvu nasledi duboko usađeno „sjeme“ koje može niknuti, nanovo, u novorođenom životu unutar društva gdje ta ostavština izgleda kao da uglavnom miruje uspavana kroz pokoljenja.

Upravo od toga naši strani protivnici, naročito oni u Staroj Europi, strahuju pred nama danas. Britanska oligarhija je naročito osjetljiva na zapamćene rane koje je pretrpjela od američkih ruku u prošlim stoljećima, te ta oligarhija odijeljena jedna od druge navodno istim jezikom, britanski špijunski kolovođe i srodni ideolozi bolno su svjesni opasnosti svom sustavu koju naša tradicija predstavlja, ako se odlučimo osloboditi kao što su to Predsjednici Washington, Lincoln i Roosevelt učinili, te kao što je Predsjednik Eisenhower dobro znao, iz ralja izopačenog utjecaja intelektualnih okova anglohollandskog liberalizma.

Slična poteškoća susreće se u drugim mjestima Stare Europe. U Francuskoj uglavnom je Napoleonova stečevina. U Njemačkoj uglavnom je stečevina oligarhijske tradicije društvenih klasa. Italija je na mnogo načina najbliža nama od cjelokupne zapadne i srednje Europe, i to ima svojih razloga.

No mi možemo i moramo biti točniji u ovom. Ključ prožimajuće moralno političke i druge kulturne korupcije zapadne i srednje Europe danas, vidi se u činjenici da su te vlade prodale svoje prirodno pravo na slobodu za poslovičnu zdjelicu juhe, usvajanje parlamentarnih sustava pod kojima su vlade u biti obično, kao što su danas, sluškinje privatnih financijaških interesa koji upravljaju središnjim bankama pa uopće nemaju stvarne suverenosti nad stvarima koje se tiču vidova suvereniteta koje liberalno nadležstvo stavlja pod okove središnje bankarskih sustava u privatnom

vlasništvu u vidu mletačke financijaško oligarhijske tradicije.

Taj oligarhijski trunak, potencijalno kobna pogreška u koncepciji suverenosti kod tih Europljanja, najbitnija je izopačenost, stvarna bitnost Stare Europe u modernoj Europi danas.

Pod uvjetima u kojima pogrešno upućeni Europljani i drugi vide anglo-holandski liberalizam kao nešto poželjnije od uobičajene ustavne kulture SADa, baš Europejci su pripravniji za potencijalno roblje anglo-holandskog liberalnog oblika diktatorskog sustava gospodarskih i sličnih oblika pljačke. Oni glede toga naginju davanju prednosti silovanju od Britanaca nego traženju predvidivih užitaka braka s Amerikancima. Međutim, moramo hitno skrenuti svoju pažnju ovdje na problem što im nedostaje duboko usađeni osjećaj moralnog autoriteta vrste koju je pokazao Franklin Roosevelt od 4. ožujka 1933. pa nadalje, odliku nacionalnog suvereniteta koji je primjereno naš.

3. Nova monetarna politika

Moja je sadašnja procjena s obzirom na sadašnje globalne prilike u tijeku, ako se napuhani mjehur hipoteka, i stopa pada dolara koju gone 'hedge' fondovi, ubrza prema sada vjerojatnom rasponu od 20-30% kratkoročnog relativnog pada vrijednosti, to će vjerojatno pokrenuti lančanu reakciju raspada sadašnjeg svjetskog monetarno financijskog sustava i vjerojatno naknadnu krizu propasti samog globalnog fizičko ekonomskog sustava.

To je tek jedan od razumno očekivanih scenarija. No svi se oni stječu na sličan način u istu vrstu ishoda i unutar približno istog vremenskog razmaka.

U tom slučaju nijedan dio svijeta ne će imati koristi od takvog pada američkog dolara. Svi vlasnici dolarskih vrijednosti globalno našli bi se u vrtlogu a tržišta o kojima ovise „gospodarstva tržišta

radne snage s niskim plaćama“, uronila bi u brzi i duboki slom, iz kojeg bi se najviše samo nekoliko postojećih takvih nacija izvuklo netaknute suverenosti.

Takozvani ekonomisti i slični „stručnjaci“ koji ne raspoznaju sklop okolnosti za koje je taj slučaj tipičan primjer, koji ne raspoznaju njihove gotovo sigurne i rane posljedice ponašaju se kao ili gore od nekompetentih, samoobmanutih budala punih praznih želja.

Osnovni je problem kod rada s članovima Kongresa i njihovim osobljem sada, prevladavajuće, strahom ispunjene naklonosti hitno ograničiti nužne reforme na priželjkivane mjere koje moraju voditi na prilike isovjetne unaprijed izgubljenom ratu, prividnom ratu kojeg će izgubiti uglavnom jer su ljudi na položajima političke vlasti nevoljni učiniti sve što je potrebno, u traženom vremenu, gotovo odjednom, da spase ne samo SAD nego također čitav svijet, da spase svijet od ranog poniranja u ne tek gospodarsku depresiju nego opću, globalnu krizu sloma vrste koju možemo izjednačiti, u povijesti, s „novim mračnim vijekom“. Ustvari u ovom nam trenutku prijeti relativno neposredno poniranje u globalni novi mračni vijek i naknadni katastrofalni raspad civilizacije.

EPANSBil Jones

Svi su razlozi tu za optimizam da će novo Demokratsko kongresno vodstvo biti nagnano poduzeti nužne mjere spašavanja gospodarstva. Ovdje, slavlje glasnogovornice Kongresa Nancy Pelosi i vođe senatske većine Harryja Reida u izbornoj večeri.

Da, no unatoč tome, objektivno govoreći, kad bi prave političke sile bile spremne poduzeti pravovremenu akciju i to skoro, takva bi se katastrofa mogla izbjeći.

Ustvari ja ne dijelim ovakvo pesimističko viđenje kojim sam upravo započeo ovaj odlomak svog izvješća. Samo izvještavam što moji suradnici i ja susrećemo, barem do ovog trenutka, još uvijek prevladavajuće kod vodećih političkih i drugih važnih krugova u SADu. Ja se sasvim razumljivo nadam da ću biti u mogućnosti poboljšati te prilike, uskoro, kad bi mi se pružila odgovarajuća prilika da pomognem u tome.

Inače, u međuvremenu, absolutno nema nade bilo kakve *učinkovite* inicijative od bilo kakvih vlada zapadne ili srednje Europe u ovom času. No ipak, unatoč stravičnoj oskudici osjećaja za stvarnost koja prevladava u većini vodećih krugova zapadne i srednje Europe, postoji još uvijek razloga pouzdati se u nadu da bi se SAD mogle opametiti i ponuditi inicijative o kojima nužna suradnja za opstanak globalne civilizacije sada ovisi.⁸ Važne američke inicijative moraju dati matricu koja će služiti dovođenju odsudnog dijela svjetskih nacionalnih sustava u nužan oblik suradnje, koju svi zajedno trebamo.

Stoga unatoč visoko pozicioniranim sumnjičavcima i pesimistima današnjeg svijeta, postoji raspoloživi put, kojim se može izbjeći takva globalna havarija kao ova što nam neposredno prijete. Ipak, zabrinjavajuća činjenica ostaje kad uzmemo čud sadašnjih redova vodećih političkih krugova transatlantske zajednice i dalje, moglo bi se činiti, barem do sad, da se postojeći lijekovi ne će prilagoditi na vrijeme da bi spriječili opći slom civilizacije, širom svijeta. To je u biti, pogrešno, pesimističko mišljenje van granica SADA, prevladavajuće mišljenje, koje moramo promijeniti odmah sada.

Stoga, u odgovarajućim političkim krugovima, naša nastojanja izazvati vlade, a posebno našu vlastitu, na poduzimanje korisnih koraka za zaustavljanje naleta katastrofe, uglavnom su bila spriječena do današnjeg dana gomilom stanovitih prigovora čak i na puku ideju razmatranja ranih djelovanja o kojima ovisi daljnje

⁸ Dotični američki Predsjednik mogao bi biti umobolan, no ne bi bilo vjerojatno da bi većina naših izabраниh članova Kongresa SADA bila glupa. Tvrdoglava, oprezna, malko oportunistička, i tako dalje? Da. Glupa? Ne. Nova žetva članova baš sakupljena, daje nam razloga za nadu.

postojanje civilizacije. Da bismo dali sliku tog stanja čujemo s jedne strane: „Ne dok je Bush još Predsjednik“, ili slično tome: „Naš politički sustav ne može raditi na taj način“.

Ustvari, suprotno ovim i sličnim prosvjedima naš američki ustavni politički sustav najbolji je postojeći osmišljeni nacrt na svijetu danas za poduzimanje točno takvih vrsta djelovanja, kao što je to Administracija Predsjednika Franklina Roosevelta pokazala i dokazala.

Nedavno sam dao sažetak svog prijedloga odgovora na takav razvoj događaja prilikom početnog izlaganja i odgovora na postavljena pitanja u tom smislu tijekom LPACove web-konferencije u Washingtonu, D.C., 31. listopada. Naknadne reakcije na taj dio web-programa iz službenih krugova i drugih, ukazuju na rastuću želju za daljnjom diskusijom o mojim predloženim djelatnostima dok se Kongres SAD priprema za što bi vjerojatno moglo biti maratonsko zasjedanje. Poštujem tu pretpostavljenu želju i nastaviti ću to raditi u dolazećem razdoblju, kao što činim i sad.

Prije nego što nastavim s donekle detaljnim planom rješenja ove prijeteće krize *treba istaknuti da metode kojima se služio LYM u zadnjoj fazi nedavnih izbora na polovici predsjedničkog mandata, daju predok pristupa kojeg se mora usvojiti u svrhu organiziranja politički sila nužnih za primjenu hitno potrebnih reformi.*

Nakon ovih riječi moramo sad započeti opisom, u glavnim crtama, neposrednih okolnosti kao i pitanjima definicije novca kao takvog i isto tako razobličiti pojam nekih asimptotskih vrijednosti svojstvenih monetarnom procesu kao takvom. Razobličenje sadašnjih tvrdokornih popularnih mitova koji se šire ulicom i po sveučilišnim predavaonicama, nužni je preduvjet pojašnjenju prirode mjera koje su kako nužne tako i dovoljne za organiziranje preživljenja civilizacije pred sadašnjim naletom opasnosti krize sloma, ne samo američkog dolara nego cjelokupne globalne civilizacije.

Ta rušilačka vjerovanja u takve mitove spadaju u vrstu koja se može nadvladati samo vrstom dinamičke metode kojom se služio LYM sa zamješćenim uspjehom u kritičnim vremenima i mjestima nedavne izborne kampanje u polovici mandata.

To nas vodi do nužne rasprave o novcu.

3.1 Što je to novac?

Postojanje novca bilo je potreba za svako moderno gospodarstvo do sada, te će to biti istinito sve do predvidljivog obzora budućeg civilizacijskog života. Stoga, po definiciji novac kao takav može imati svoju korisnost. No suprotno popularnim akademskim i drugim mitovima novac nikad nije imao, niti će ikad imati svojstvenu vrijednost, ni u kakvom obliku moderne civilizacijske ekonomije. To je odsudni pojam neposredno sad pred nama ovdje.

Glavni izvor pometnje glede toga je naširoko rašireno vjerovanje u taj mit, nasuprot stvarnosti novca. Svaka učinkovita organizacija sadašnjeg ugroženog svjetskog gospodarstva sadržavat će odsudnu ulogu novca i bankovnih sustava, ulogu koja ovisi o viđenju novca koju izažavam ovdje.

Naprimjer, raširene, populističke zablude izlaze iz pretpostavke da novac ima neku urođenu vrijednost, vrijednost koju se može odrediti „prirodnim putem“, ako se ukloni uplitanje vlade u gospodarstvo. To nije tek populistička vrsta zablude. Ona je smrtonosna zabuda za same SAD i civilizaciju općenito u sklopu sadašnjeg naleta krize. *Novac nema urođene vrijednosti koja mu se može pripisati. Vrijednost dodijeljena nekoj valuti predstavlja društveno određenu vrijednost, fizičku vrijednost, a ne „prirodnu vrijednost“. Karl Marx i oni anglo-holandski liberali koji su poučavali Marxa u vjerovanje u Britanski sustav političke ekonomije, bili su ustvari lakovjernici a njihovi su učitelji imali nakanu učiniti ih takvim. Anglo-holandska liberalna doktrina tek je puko zavaravanje i vjerovanje izazvano u vjerniku imajući u vidu namjeravanu prednost sustava koji osmišlja i širi tu zabudu u korist vlastite, namjeravane, grabežljive prednosti.*

Stvarna je i nužna uloga novca u zdravom ishodu sadašnjeg nasrta svjetske krize, uloga koja bi mnogima barem izgledala isto kao one ustanove SADA prije radikalnih promjena američkih monetarnih i ekonomskih sustava, provedenih, kao pravilo počevši s 1971. – 1981. Stoga, prije nego što iznesem pojedinosti bilo kakvih propisa promjene sadašnjeg sustava, moramo najprije razlučiti aksiomatske razlike između mita i stvarnosti modernih monetarnih sustava. Budući da moramo propisati lijek u smislu određivanja funkcije sustava novca unutar i među državama, moramo najprije razbistriti definicije izraza i uvjeta pod kojima će raditi.

Utoliko ukliko radimo s, uglavnom, stanovitim kontinuitetom unutar drevne do moderne evolucije europskih monetarnih sustava, briga oko kompetentne sustavne obrade ove građe traži da počnemo svoje sadašnje obrazloženje prateći trag evolucije takvih sustava, makar u glavnim crtama, od imperijalističke uloge međunarodnih zajedavnih djelatnosti sindikata financijaških interesa, organiziranih oko Delfskog proročišta Pitijskog Apolona, i pomorskih djelatnosti koje je to središte usklađivalo po cijelom Sredozemlju.

Drevna i zla uporaba novca

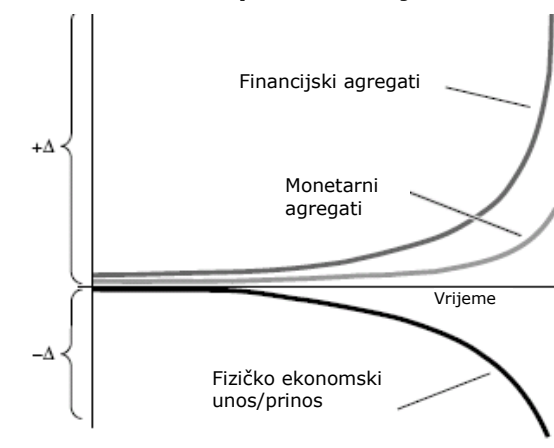
Od ranih dana financijaških sustava u vezi s pomorstvom, rad takvih financijskih sustava usklađivao je kako se to tada zvalo „oligarhijski model“ društva. Taj se model zasnivao na čuvanju stada koje se sastojalo od većine podanika, čuvanje mnogih od nekolicine kao u Likurgovoj Sparti. Mnoge su držali na način sličan onom smišljenom za stvarne životinje na imanju, kao što je pokvareni i bezbožni fiziokrat dr. François Quesnay naznačio seljake na vlastelinskim feudalnim posjedima kao puku stoku. Njih su takvi fiziokrati procijenili kao stoku na koju se ne odnosi dodijela povećanja količine dobivenih proizvoda iznad potrošenih proizvoda. Ekonomski učinkovite stvaralačke funkcije individualnog ljudskog uma nisu priznavali ovakvi pogani kao Quesnay, Turgot, Adam Smith, Bentham i njihovi sljedbenici.

Slično tome, pro-sotonski Bernard Mandeville, čija **Basna o pčelama**, stvarna đavolja biblija Društva Mont Pelerin, koju je Graham Lowry sažeo riječima: „... interesi države nisu ništa drugo do skup zadovoljenja hedonističkih užitaka njenih pojedinaca“.⁹ Ili, kako sam ja to sažeo u mom čitanju Mandevilla: on je pretpostavio da raspodjelu dobara bogatstva određuju mali zli zeleni čovječuljci bacajući kocku ispod podnih daski svemira, đavolji mali stvorovi sotonski se smijuljeći svaki put kad bacanje kocke nagradi zlo a uništi dobro. Gotovo isto kao što i recepti Društva Mont Pelerin ili American Enterprise Institute-a djeluju u stvarnosti u SADu danas.

Svakiput kad dođe do financijskog srozavanja, ishod je upravo prikaz da je stvarna, fizička *vrijednost* prinosa društva bila ukupno daleko, daleko manja od vrijednosti unesene kao monetarna imovina

⁹ Citirano djelo, str. 303.

LaRouche-eva tipična funkcija sloma

sustava [Vidi prikaz.] Ta odstupanja nastaju na razne načine ali sva imaju sličan neto učinak. Jedan od tipičnih primjera kako do toga dolazi ide kroz dobiti na kockarska zaduženja koja, u glavnini, prividno povećaju monetarna zaduženja koja društvu ostaju, dok obično kroz povezane posljedice takozvane „primitivne akumulacije“, ustvari smanjuju neto stopu stvaranja fizičkog bogatstva po glavi i po četvornom kilometru određenog područja.¹⁰

Najluđi oblik kockanja danas je ozakonjenje financijskih derivata od strane Alana Greenspana [bivšeg] Predsjednika Savezne Pričuve, što je samo urođeno hiperinflacijski način „primitivne akumulacije“. Ovi oblici „primitivne akumulacije“ povećaju masu nominalne financijske imovine putem drastičnog sniženja udjela dragocjene fizičke imovine. „'Hedge' fondovi“ na primjer, koristeći instrument poluge [‘leverage’] pomahnitalog kockara, opsežno povećaju, privremeno, nominalnu tržišnu cijenu dodijeljenu uglavnom bezvrijednoj financijskoj imovini, povećavši u velikoj mjeri obveze društvenog monetarnog sustava, dok istovremeno srozavaju i to divljački neto fizičku vrijednost ukupnog proizvoda tog društva. Službene SAD danas, uključujući Paulsona i Bernankeu, još uvijek se koprcaju u živom pijesku monetarističkih ludila zami-

¹⁰ Na pr., vid gradiva kojeg razmatra Svezak III. Karl Marxovog *Kapitala*, koji jadni smušeni Marx nije nikad sam mogao shvatiti, a to je tipičan ishod kad budala pred pločom ili sa svojim računalom pretpostavlja da će igrajući se samo pukim brojevima moći išta dokazati glede fizičke stvarnosti vrijednosti koje se određuju u skladu s fizičkim procesima.

ješanih pod režimom Predsjednika Savezne Pričuve Alana „Bubbles [napuhanog]“ Greenspana, [obožavatelja] pokojne Ayn Rand.

Stoga, bez masovnog brisanja ekonomski urođeno bezvrijednih potraživanja zasnovanih na nominalnoj imovini kao što su financijski derivati općenito, i posebice prijevare „'hedge' fondova“, sadašnji, svjetski monetarno financijski sustav nema nikakve mogućnosti preživjeti. Kao posljedica: najneposrednija opasnost poniranja u globalni novi mračni vijek.

Slom GKO špekulacija 1998., slom prouzrokovan matematičkom formulom stvaranja hiperinflacijskih oblika „primitivne akumulacije“ koju su tada špekulatori koristili, kao putem „'hedge' fondova“ sada, primjer je tog načela. Ogromno hiperinflacijsko širenje iste vrste napuhanog mjehura kroz osam naknadnih godina, preobrazilo je sjenu sudbonosne propasti iz kolovoza-rujna 1998. na gotovo izvjesno globalno monetarno financijsko isparenje sada. Samo ako se izbriše ogromna većina prirodno prevarantske financijsko derivatske kockarske nominalne imovine, „iz knjiga“ mogao bi se cjelokupni monetarno-financijski sustav uspješno reorganizirati i početi djelovati u smislu obnove fizičko ekonomskog rasta po glavi i po četvornom kilometru.

To se mora učiniti. Inače će poniranje po čitavom planetu u novi mračni vijek biti neposredna budućnost. Međutim to se mora učiniti u skladu s načelom naravnog zakona, ne proizvoljno, te se mora izvršiti na način koji će očuvati bitno funkcioniranje zakonitog Američkog sustava političke ekonomije netaknutim.

Osvrćući se na izvorno imperijalističko pomorsko djelovanje delfskog kulta, brzo možemo raspoznati da su rimski imperijalni, bizantinski i srednjovjekovni mletačko-križarski sustavi bili prvenstveni primjeri zamisli novca svojstveni imperijalističkim vrstama monetarno financijskih sustava, uključujući i moderni anglo holandski liberalni sustav s povijesnim središtem unutar moderne Bank of England [Engleske banke] pod Hitlerovim pokroviteljem Montagu Normanom, koji je bio i važan čimbenik krugova 'Brown Brothers'. Ta činjenica bi nam trebala sugerirati da nema ničeg prirodnog u monetarno financijskim sustavima koji se susreću i više nego tipično na sveučilišnim predavanjima i udžbenicima.

Suvremenik Jonathana Swifta mogao bi preporučiti da glede vrijednosti sveučilišna diploma iz uobičajenog studiranja ekonomije danas ima predstojeću tržišnu vrijednost

mnogo manju od nule. Po njegovom predloženom lijeku za to možda bi se nosioce tih titula s pravom moglo globiti zbog njihova posjedovanja.

Međutim, korisnije viđenje ovog što sam upravo naveo ovdje, može se predstaviti ukazujući da je sasvim različita, fizičko znanstveno solidna alternativna koncepcije novca jednom kolala kao stvar znanja. To je bila i ostaje znanost fizičke ekonomije, kako ju je Gottfried Leibniz razvio u vremenu od 1671. – 1714., te kako je ta ista znanost fizičke ekonomije bila osnovica razvoja Američkog sustava političke ekonomije koju povezujemo s radovima prvog američkog Ministra financija, Alexandera Hamiltona. Taj sustav Leibniz-Hamiltona oblikovao je temelje Franklin Rooseveltovog spašavanja gospodarstva SADA spriječivši na vrijeme da Hitlerove snage ne postanu svjetski imperij.

U našoj modernoj američkoj tradiciji razliku između dva sustava, Američkog sustava povezanog uz ličnosti Alexandera Hamiltona, Henryja C. Careyja, Abrahama Lincolna i Franklina D. Roosevelta čini činjenica da je on prirodni neprijatelj drugog, „slobodno tržišnog“ sustava anglo-holandskog liberalnog imperijalizma. Nepostoji nikakva podudarnost između anglo-holandske liberalne ideologije i ovog Američkog sustava političke ekonomije koji se u dubljem smislu podrazumijeva kao izraz nakane Uvoda u Savezni ustav SADA. Baš na tom odsudnom pitanju SAD, i samo SAD, pružaju čovječanstvu osovino aktualne nade danas u spas svjetskog gospodarskog sustava koji je sad u pogubnoj opasnosti.

U tom povijesnom svijetlu, očiti lijek mogao bi biti povratak na dokazane recepte koje nam nudi povijest našeg Saveznog ustava, kao što je Franklin Roosevelt učinio.

3.2 Franklin Rooseveltov recept

Pogledajte na ono što je slijed vlada SADA Nixona, Forda i Cartera rastrgao u razmaku od 1970. – 1981., u rasponu od Nixonovog besramnog prihvaćanja šarlatana Miliona Friedmana kroz divljačke pilotske mjere „kontroliranog raspada“ gospodarstva SADA ozakonjenog pod naputcima i detaljnim propisima Trilateralne komisije. Cijeli sustav stabilizacije monetarne i međunarodne trgovine i ulaganja i protekcionističke mjere „poštenog trgovanja“, koje su bile tipične u radu ratne pobjedničke gospodarske obnove Predsjednika Franklina Roosevelta, završio je u košu u razmaku od po prilici jednog desetljeća.

Prije razornih posljedica otegnutog amaričkog rata u Indokini, SAD u dobi poslije 2. svjetskog rata uživale su razdoblje neto tehnološkog napretka i stvarnog (fizičkog) gospodarskog rasta po glavi i po četvornom kilometru svog teritorija. Od 1967. – 1968. gospodarstvo je SADA počelo klizati dole, što se ubrzalo katalitičkim djelovanjem, međunarodno, grozne britanske vlade pod poganim rušiteljem, Premijerom Haroldom Wilsonom.

Zbog toga moramo raspoznati dublje značenje opomene odlazećeg Predsjednika Dwighta Eisenhowera protiv kako je on nazvao „vojno-industrijskog kompleksa“. Suprotno većini populističkog pogrešnog tumačenja opomene tog Predsjednika, stvarna opasnost o kojoj je govorio nije bila uporaba vojnih pothvata u svrhu dobiti, nego način na koji su anglo-holandski liberalni interesi namjeravali, uz pomoć svojih američkih suučesnika, upropastiti gospodarstvo SADA nastojeći navesti SAD da slijede blesavi tok vođenja pogubnog ratovanja i pokušaja uspostavljanja diktatorstva. A to smo vidjeli ne samo kod Kubanske „raketne krize“ 1962. i proširenja američkog rata u Indokini, nego kod svih važnih mjera reformi međunarodnog gospodarstva i međunarodnog monetarnog sustava nakon pojave takozvanih „68-aša“ i hotimičnog uništenja Bretton Woods sustava, i Američkog sustava „poštene [‘fer’] trgovine u razdoblju od 1970. – 1981. i poslije.

Nakana je bila kao i u prevarantskom pokretanju i širenju ubijanja u pustinjским teškim prilikama nakon travnja 1975. širom Jugozapadne Azije, navesti SAD na samouništenje pa da tako raščiste stazu svjetskoj vladavini oblika-koji-će-naslijediti-državu-naciju, oblika anglo-holandskog liberalnog neo-srednjevjekovnog utopizma zvanog „globalizacija“. To je bila namjera, to se dogodilo prema opomeni Predsjednika Eisenhowera protiv određenog „vojno industrijskog kompleksa“ kao što je to funkcioniralo u preparatu Georgea P. Shultza, to jest vladi Busha i Cheneyja.

Pod vodstvom mentalno zdravog Predsjednika i moralno svjesnog Podpredsjednika, ludorije sadašnjeg širenja ratova u Jugozapadnoj Aziji ne bi mogle započeti kao što se to dogodilo. Da bi se takav ishod postigao, bila je neophodna intelektualno i moralno pokvarena predsjednička vlada.

Prije tih razvoja događaja iz 1967. – 1981. na svjetskim tržištima i unutaranjem gospodarstvu SADA, SAD su pod Franklinom Rooseveltom uspostavile otvorenu strukturu

FDRove hitne mjere u cilju izvođenja američkog gospodarstva iz katastrofe bile su u skladu s načelom agape, brižnost puna ljubavi prema svim građanima počevši s onima koji najviše pate. Ovdje, FDR je uhvaćen u Warm Springs-u, centru za polio kojeg je utemeljio, pozdravljajući se s bolesnim djetetom.

protekcioniističkih mjera. Zlobni idioti opisali su te mjere kao da u biti podupiru lijeve na užrb energičnih, no ti su kritičari bili ili glupi ili su jednostavno lagali, kao liberali grabežljivih oligarhijskih sklonosti ili kao što su njihovi demagoški stvarni slugani ili koji su to željeli biti, ubičavali činiti. Ustvari nastojanje tih „protekcioniističkih“ reformi bio je sustav neizbrisivo dosljedan nakani našeg Saveznog Ustava, sustav kojiput zvan „pošteno ['fer'] trgovanje“.

Protekcioniistički je sustav uistinu istaknuti uvjet koji se podrazumijeva kao sastavni dio Uvoda Američkog Saveznog Ustava. Sam je taj Uvod urođeno i ne slučajno takav, izraz najtemeljnijeg načela naravnog zakona, nazvan *agapa* u klasičnom grčkom, i inače poznat kao načelo koje je utvrdio apostol Pavao u *I Korinćanima* 13. Poznat je također kao temeljno načelo Vestfalskog ugovora iz 1648.: *dobrobit drugoga*, na kojem svi civilizirani oblici moderne europske civilizacije, uključujući i načelo suverene države nacije, počivaju.

Želite biti istiniti kršćanin na primjer? Ne podržavajte neo-con-a [neokonzervativca]. [Skraćena 'con' ima više značenja, pa u govoru ima moćnu dvosmislenost, (1) konzervativac, (2) prevarant koji operira tako da prvo stekne povjerenje žrtve da bi je (ga) lakše preveo žedna preko vode. Stoga ovdje to savršeno odgovara i kao izraz za pokvarene političare, *op. Prev.*]

Funkcija ovog načela naravnog zakona nije puka zaštita pojedinih prava, već obveza društva dati prednost onim djelatnostima koje su prijeko potrebne, odnosno zamjetno dobrotvorne u promicanju opće dobrobiti i stvarno učinkovito promicanje ljudskih prava, kao božanska obveza čovječanstva koja se podrazumijeva u *Postanku* 1:26-30. Stoga načelo besmrtnosti bilo je usađeno u naš Ustavni zakon. Upravo je besmrtnost, stečevina onog što živi čine u ostvarenju budućih plodova svojih smrtnih života, temelj svakog naravnog prava.

Mi smo živući dio procesa Stvaranja, koje nije nepromjenljiva stvar već rastući svemir u razvoju, nije nepromjenljiv poredak ili stvar u raspadu. Mi smo jedinstveni zbog svoje individualne volje, prožete moćima stvara-

laštva kao što je znanstveno i Klasično umjetničko stvaralaštvo, prirodno samo ljudskom pojedincu, koje daje mjerilo rezultata pa prema tome i prirode podudarnosti sa smjericama naravnog zakona.

To naprimjer znači da je radna snaga vrijedna svog najma, a ulaganja koja koriste društvu se potiču, dok ona koja ne koriste, ne potiču se. To znači u fizičkoj ekonomiji ulaganja u infrastrukturu, nužna promicanju produktivnosti područja i radne snage, moraju se podržavati čak i na užrb ulaganja i djelatnosti kao što su špekulantska sredstva sticanja financijske dobiti, koja nisu [nužna].

Istovremeno, kao što povijest pokazuje, nema stvarne zakonitosti prirode koja predodređuje da se *stremljenja razmjene pod uvjetima „slobodnog tržišta“ moraju stjecati u poželjnu ravnotežu relativnih cijena. Po povijesnim činjenicama upravo suprotan učinak je uvijek bio slučaj.*

Sustav čvrstih valutnih tečajeva po Bretton Woods sustavu i uporaba tarifa i sukladnih mehanizama u funkciji koju smo zvali 'uvjeti „poštenog tržišta“', bio je najuspješniji ustroj gospodarstva koji je svijet ikad poznao. Protekcioniističke mjere provedene u tom smislu bile su temeljem tog uspjeha, baš kao što je i napuštanje tih mjera prouzročilo jasan pad fizičke produktivnosti i životnog standarda po glavi [stanovnika] i po četvornom kilometru

zemljišta županija i cijelog područja SADA, odmah nakon 1977. sve do današnjeg dana. Podatci, skrojeni u nastojanju suprotne pretpostavke bili su jednostavno hotimično izmišljene laži od strane vlade kao i mjerodavnih privatnih ustanova.

Da se naprimjer gospodarstvo SADA izvuče iz inače izvjesne opće krize sloma naše nacije, moramo u velikoj mjeri razgranati proizvodna i srodna ulaganja po glavi i po četvornom kilometru našeg cjelokupnog područja. To se ne može postići bez opsežne pomoći javnih izvora kredita. Takav se kredit ne može izdati, naročito uzimajući u obzir sadašnje nacionalne financijske i tomu primjerene katastrofe ako ne postoji razumno zajamčena sposobnost otplate tijekom dolazećih četvrt ili pola stoljeća (to jest u rasponu jednog ili dva pokoljenja). To znači da se kanale ulaganja i proizvodnje mora regulirati i osigurati stabilne vrijednosti valuta, stabilnost strukture cijena i mogućnost prenamjene nastalih dugoročnih zaduženja tijekom tolikog proteka vremena. Za to je nužno potreban sustav čvrstog tečaja valuta.

Ishod takvih predostrožnih mjera je regulirana, čvrsta vrijednost američkog dolara kao instrumenta dugoročnog, ugovorom kontroliranog kredita na svjetskim tržištima. *Dugoročni* znači očekivanje poravnanja računa u razmaku od barem četvrt do pola stoljeća. To se može postići pomoću Američkih Saveznih i srodnih regulacijskih mjera.

Takve potrebne mjere prouzrokovale bi čvrsto, absolutno i relativno financijsko određivanje vrijednosti američkog dolara.

4. Stvaranje novog Saveznog sustava

Mjere nužne za spašavanje SAD od kobne gospodarsko/monetrano financijske katastrofe, spadaju pod dvije opće kategorije. Prvo, razmatramo nužno djelovanje vlade SADA u neposrednom interesu nacije. Drugo,

Prvi korak nužan za spašavanje Sjedinjenih Država od gospodarske katastrofe sadrži Saveznu Priču [Federal Reserve]: Proglasiti njen stečaj, i staviti je pod zaštitu pretvorivši je time u de facto nacionalnu banku. Ovdje, sjedište stožera Fed-a [Priču] u Washingtonu, D.C.

razmotrit ćemo najbitnije od međunarodnih mjera.

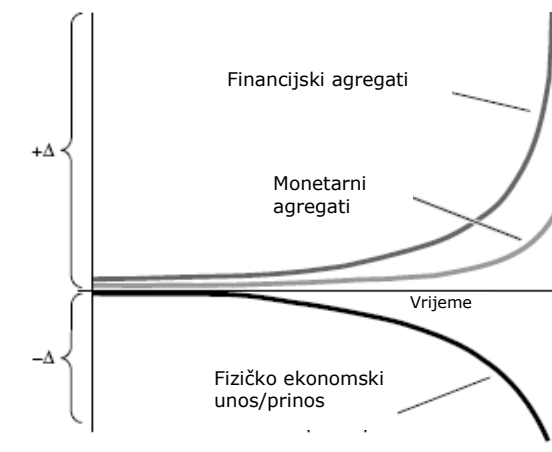
Srozavanje fizičke produktivnosti američkog gospodarstva, po glavi i po četvornom kilometru, u razdoblju nakon 1971. – 1972., te nakon 1977. – 1981. prouzrokovale su dvije glavne promjene nacionalne gospodarske i srodne politike.

Prvo, ukinuće međunarodnog monetarnog sustava čvrstih valutnih tečajeva uspostavljenog kao Bretton Woods sustav. To je snizilo fizički standard prihoda od zaposlenja u fizičkoj proizvodnji robe i pripadajućih zaposlenja, prouzrokujući istovremeno neto smanjenje i druge redukcije u ulaganju u infrastrukturu i kapitalnu robu.

Drugo, posljedice prve mjere bile su strahovito otežane namjernim uništenjem sustava takozvane „protekcioniističke“ regulacije u sprezi s politikom „poštenog tržišta“, u korist i politike jeftine radne snage i ubrzanog sniženja ulaganja u životni standard, intenziteta kapitala u svezi s produktivnošću, te u osnovnu gospodarsku infrastrukturu.

Čisti učinak toga u razdoblju nakon 1971. bio je pad ukupne fizičke produktivnosti, po glavi i po četvornom kilometru, u industrijskoj proizvodnji, infrastrukturi i uslugama visokog stupnja, kroz čitavih 35 godina nakon 1971.

LaRouche-eva tipična funkcija sloma

Države naprimjer Sjeverne Amerike i zapadne i srednje Europe ne pružaju više prosječni životni standard za nižih 80% porodica po primanjima, po glavi i po četvornom kilometru, na razini dostignutoj u razdoblju od 1961. – 1969. Naša je država srozavala samu sebe od nacije s prevladavajućim odlikama republike na naciju vrste stalno siromašnih donjih 80% porodica, što je svojstvo oligarhijskog modela društva kojim vlada gornjih 3 do 20% porodica.

Pomak od zaposlenja u proizvodnji robe i pružanja bitnih usluga visokog stupnja nakon 1971. – 1981., premjestio je zaposlenje širom svijeta prema sve siromašnijem životnom standardu po glavi i po četvornom kilometru. Učinak takvog pomaka od razvijenih gospodarstava prema gospodarstvima siromašnih ljudi koji proizvode za potrošnju država koje su nekad proizvodile za sebe, bio je spuštanje prosječne produktivnosti po glavi i po četvornom kilometru diljem svijeta.

Posljedice tih pomaka u razdoblju od 1971. – 2006. zorno prikazuje „Trostruka krivulja“ koja je ovdje (gore) reproducirana. Kako neto fizički prinos, po glavi, gospodarstava obiju Amerika i Europe stalno pada, dosegli smo kritički prag kod kojeg će nasrt lančane reakcije sloma gospodarstava SADa i zapadne i srednje Europe urušiti ne samo sama ta područja, već i izvoznička azijska i slične siromašnija gospodarstva o kojima ovisi stabilnost tih potonjih gospodarstava.

Lijek je, u najosnovnijim crtama, preokrenuti to usmjerenje zadnjih 35 godina, no uz upozorenje da ne smijemo spustiti

stope ostvarenog tehničkog razvoja u zemljama Azije i Afrike.

Neto učinak ovih 35 godina pomaka od Bretton Woods sustava, bio je sniženje neto proizvodne moći radne snage, po glavi i po četvornom kilometru širom svijeta. Sad smo došli do položaja gdje je odlika ovog usmjerenja do danas ustvari prst na okidaču opće, globalne krize sloma cijelog planeta.

Ne samo da moramo otpisati i preokrenuti usmjerenja u oblikovanju politike u obim Americama i Europi zadnjih 35 godina. Moramo uvidjeti da se svijet kroz ova tri ili četiri desetljeća tehnološki promijenio tako da bez masivnog preokreta dogmi protunuklearne energije i nultog rasta koje su pokrenute od 1970. i nakon toga, te bez opredjeljenja za ubrzani napredak prema uporabi kontroliranih termonuklearnih tehnologija, planet ne će biti u stanju pokriti potrebe nastale relativnim iscrpljenjem nekih prirodnih sirovina, niti zadovoljiti sve veća očekivanja rastućeg svjetskog pučanstva. Dosegli smo, poglavito, točku gdje splet razvoja suverenih država nacija Euroazije pruža tipičan primjer nove odlike svjetskog gospodarstva koja određuje izazov danas pred čitavim svijetom.

Stoga u SADu kao i Europi moramo preokrenuti usmjerenja politike usvojena u razdoblju od oko 1968., mobilizirajući sve u isto vrijeme da bismo zadovoljili očekivanja razvitka naroda Azije kao i Afrike, a također i Srednje i Južne Amerike. Moramo pokrenuti dugo odgođivanu 'Treću razvojnu dekadu' UNOa u sklopu sa znanstvenim i tehnološkim revolucijama čiji tipičan primjer daje neizbježivo sve veće pouzdanje svih država na tehnologije nuklearne fisije i termonuklearne fuzije danas.¹¹

¹¹ Ono što se moglo smatrati pokušajem pokretanja 'Treće razvojne dekade' dogodilo se u kolovozu 1976. na konferenciji Nesvrstanih zemalja u Colombu u Sri Lanki. Iako je većina zemalja okupljenih oko tog događaja podržavala tu rezoluciju, u kratko vrijeme jesenskog sastanka UNOa u New Yorku, samo jedan predstavnik država okupljenih u Colombu, velepoštovani Fred Wills iz Gvajane još uvijek je podupro rezoluciju koja je bila usvojena jedva jedan mjesec ranije. Gđa Gandhi i gđa Bandaranaike bile su svrgnute s vlasti tijekom tog razdoblja, a Butto iz Pakistana obavijestio nas je da je Henry A. Kissinger zaprijetio da će ga eliminirati, kao što se uskoro nakon toga i zbilo.

4.1 Uloga SADA

Inicijativa za preokret usmjerenja ludorije neizbježno je kao obveza smještena u naše SAD kao središte. Razlozi toga uglavnom su dvostruki. Prvo, unatoč razvoju događaja iz 1971. – 72. i njihovih posljedica, ostaci Bretton Woods sustava postoje, nezaobilazno, još uvijek i danas u obliku neizbježivih domašaja uloge američkog dolara kao nominalne pričuvne valute sustava Međunarodnog monetarnog fonda. Drugo, nadmoćnost američkog ustavnog sustava kao instrumenta oživljenja bolesnog svjetskog tržišnog gospodarstva tako je valika da bez prave inicijative vlade SADA sada, oporavak svijeta od sadašnjeg nasrta globalne krize sloma ne bi bio moguć u rasponu od jednog pokoljenja.

Predmet nužnih hitnih inicijativa potrebnih da se svijet u cjelini spasi od sadašnjeg nasrta opasnosti oblika globalne lančane reakcije krize sloma treba pravovajljano smjestiti, u svrhu preispitivanja političkih mjera, u dva odjeljka: uloga vlade SADA u predlaganju nužnih inicijativa reorganizacije globalnog, monetarno financijskog sustava čija je temeljna denominacija dolar, te međunarodnu podjelu rada među zemljama koje će trebati te inicijative preuzeti u svoje programe i svoj pristup opće obnove.

Stoga, prvi potrebni korak naših SAD-a je dvostruk. Prvo: vlada SADA mora pogledati i vidjeti da je sustav opće dobrobiti nacije u pogibeljnom stanju, što je sad već činjenica, zbog nacionalnih i globalnih posljedica naleta općeg sloma Sustava Savezne Pričuve SADA. Drugo: vlada SADA mora staviti Sustav Savezne Pričuve pod Saveznu stečajnu zaštitu, jer on je činjenično nelikvidan, i time ustvari ponovno uspostaviti Američki, ustavni, „hamiltonski“ oblik sustava nacionalnog bankarstva.

Čak i sama mogućnost spriječavanja vrste lančane reakcije financijskog sloma koji bi vjerojatno upropastio SAD kao održivu naciju, zahtijeva stavljanje banaka i srodnih ustanova SADA pod punu zaštitu kao kad se radi o stečaju. Vlada SADA mora se zatim odnositi prema bankama i tako zaštićenim ustanovama na način koji traži i osigurava održanje razina sadašnjih korisnih zaposlenja i funkcioniranja bitnih javnih i privatnih službi u svim i svakom okrugu SADA.

Iako je regulatorna zaštita pologa i slično na računima tih banaka potrebna, očito je od životne važnosti održanje normalnog funkcioniranja

gospodarstva u okrugu kao i u gospodarstvu sastavljenom od sklopa blisko povezanih okruga.

Svakog tko propusti shvatiti značenje vitalnog interesa nacije i konstitutivnih zajednica u zaštiti takvih bankovnih funkcija, trebalo bi proglasiti mentalnim slučajem, možda kao opsjednutog ideologa kojem su njegove poremećene fantazije draže od dobrobiti ljudi njegovog naroda. Moramo imati funkcionirajući bankovni sustav, koji radi, pod zaštitom Saveznih organa, gotovo kao da ne postoje stečajne prilike.

U tim slučajevima, potraživanja čija narav ima oblik kockarskih dugova, ili oblika iste vrijednosti kao dobitci ili ulaganja u kockanje, dobivaju najnižu prednost. Bilo bi nemoguće spasiti bankarski sustav u funkcionalnom stanju ako ne neutraliziramo slobodno kretanje velike mase potraživanja nastalih transakcijama koje proizlaze iz nečeg što ima istu vrijednost kao dobitci na kocki ili kartama. Upravljanju takvim potraživanjima moraju pripomoći mjerodavne prilagodbe politike oporezivanja.

Drugi nužni korak je puštanje u optjecaj od strane Savezne vlade novčanih kredita kao financijski kapital i za izravna ulaganja i ulaganja preko ili Saveznih država ili sudjelujućih privatnih bankarskih i srodnih ustanova.

Tri su prvenstvene svrhe takvog optjecaja Saveznih kredita:

Prvo, moramo prebaciti zaposlenja van nisko i polu-kvalificiranih oblika zaposlenja u neobaveznom, t.j. slabo korisnom pružanju usluga, u proizvodne oblike zaposlenja, uz točno određene, ciljane potrebe porasta kvalitativno produktivnijih radnih mjesta u sastavu zaposlenja po okrugu. To se mora postići bez sniženja razine zaposlenja. Mora se izvršiti na način istog značaja kao podizanje razine zaposlenja s relativno neproduktivnih, na fizički produktivna. Cilj je povećati korisni fizički prinos po glavi i po četvornom kilometru, po broju osoba i po odlici razine kvalificiranosti, te po glavi stanovništva, i provesti tu reformu na takav način da se poboljša omjer neto proizvodnih prema neproizvodnim zaposlenjima, te također povećati neto korisni fizički prinos, po glavi i po četvornom kilometru svih područja unutar cjelokupnog područja.

Drugo, moramo podići razinu fizičkog prinosa, po glavi i po četvornom kilometru, posebice na razine koje će podići naciju do viših razina iznad praga rentabilnosti glede ukupne proizvodnje prinosa, te također

produktivnosti po glavi i po četvornom kilometru okruga ili višestrukih okruga.

Treće, moramo dati veću prednost tehnološki napredijoj proizvodnji od manje napredne, osim kad je određena proizvodnja nužna sama po sebi. Prednost se obično daje mjesnim poduzetništvima s ograničenim brojem dioničara (vlasnika), koja su bastion mjesnog gospodarskog razvoja, i oslonac bitnih javnih djelatnosti u okrugu ili spletu okruga. Nacionalni cilj treba biti izgraditi proizvodnju i produktivnost korištenja zemljišta u okrugu i spletu okruga diljem države. Slično tome moramo uvesti regulatorne mjere koje će zauzdati i kažnjavati prekomjerno bujno premještanje ulaganja kapitala iz jedne tvrtke u drugu.

Cilj mora biti promicanje gospodarskog zdravlja i produktivnosti svih i svake mjesne zajednice SADA, i odnositi se prema takvom mjesnom razvoju kao platformi na kojoj počiva zgrada specifičnih nacionalnih dostignuća. Moramo naciju izvući iz svijeta supranacionalnih poduzetničkih fantazija i vratiti na naciju i njen narod.

Glede toga moramo uvelike vratiti podršku infrastrukturi gospodarstva natrag na oslanjanje na funkcionalnije načine koje promičemo u korist saveznih država i okruga a skidamo s nacionalnog proračuna. Da bi se to postiglo moramo izgraditi regionalno i mjesno poduzetništvo visokih tehnologija gdje god je to izvedivo. Cilj sadržan u tome mora biti promicanje uloge mjesnog stvaralačkog i srodnog stručnog vodstva poduzetništva s malim brojem dioničara, zastupanih u dovoljnom broju i različitosti u svakom području da bismo zadovoljili potrebe mjesne gospodarske stabilnosti tog područja. Moramo davati prednost tehnološkom poslovnom natjecateljskom duhu, gdje je stvaralaštvo 'kod kuće-na svom', nasuprot natjecanju u cijenama gdje prevladavaju grabežljive financijske avanture. Na ogromne tvrtke treba gledati kao na instrumente ostvarenja proizvoda od nacionalnog interesa koji su odraz stvaralačke proizvodne moći zastupljene u mjesnim, lokalnim, manjim poduzetništvima s manje dioničara.

Moramo preokrenuti postojeća usmjerenja koja upropaštavaju nacionalno gospodarstvo iznutra putem žestoko prevrtljivih financijskih operacija globalizacije. Moramo iskorijeniti pokušaje oživljenja srednjevjekovnog, grabežljivog ludila kako normanskih križarskih tako i mletačkih finansijsko oligarhijskih pljačkaša.

Drugi korak se treba odvijati usporedo i u uzajamnoj sprezi s *trećim*

korakom, isticanjem vodeće uloge razvoja ključne gospodarske infrastrukture, ili putem Saveznih posredništva ili suradnjom Savezne vlade sa saveznim državama.

4.2 Znanost kao dobit

Ovo nam sad svraća pozornost natrag na građu iz prvog poglavlja ovog izvješća. Koja je stvarna dobit za društvo, i kako ju se mora stvarati i zaštititi, kao ustanovu u stvarnom životu?

U tjednima prije nedavnih američkih izbora u polovici mandata LYM se rasporedio na nacionalno planiran način, u odabrana područja nacionalne kampanje Demokratske stranke. Uspostavili smo „ratnu sobu“, sa sjedištem u Leesburgu u Virginiji koju su sačinjavali mladi veterani LYMovih ranijih političko-kampanjskih „ratova“ s posebnim područjem gdje su se kandidirali pojedini Demokratski kandidati ili funkcionalno srodne skupine kandidata, i takvo područje je postalo dodijeljeno poslanje za LYM unutar cjelokupnog nacionalnog Demokratskog polja kampanje.

Poslijeizborne provjere koje su proveli specijalisti Demokratske stranke vješti tim stvarima pokazali su da je razlika u „pobjedi s velikom većinom glasova“ na izborima za Dom Zastupnika, i stanovitim senatskim kandidaturama, došla od strane moglo bi se reći neočekivanog vala potpore Demokratima od mladih u razdoblju od 18-29 godina, i kasnijim valom odraslih mladih ljudi u dobi od 25-35 godina. Značajniji za naše svrhe od tih odlika poslijeizbornog istraživanja bili su izvještaji intervjua s mladim glasačima koje je povukao vrtlog u te prilično nagle valove većinske pobjede.

Najznačajniji rezultat provjera bio je ne samo da je razvrstavanje LYMa bilo istaknuti čimbenik preokreta u broju glasača nego način na koji je to razvrstavanje LYMa ističući masovni učinak kataliziralo povećanje daleko iznad ičega što su Deanove skupine uspjele.

To se podudaralo s nedavnom provjerom novo izabranih kongresnika Demokrata okupljenih u prostorijama bostonskog sveučilišta Harvard. Općenito govoreći, te pobjedničke kandidate organizacija Howard Deanove kampanje nije promicala, no oni su ipak dobili svoje izbore. Odlike koje smo susreli kod tih uspješnih kandidata bile su njihovo usmjerenje na poslanje od nacionalnog interesa, radije nego motivacija glede njihove političke karijere.

Upravo način na koji se LYM raspodjelio u svom doprinosu tim učincima mora biti težište naše pažnje ovdje. Svojstvena odlika načina kako se LYM razvrstao da bi prouzrokovao ovo što sam opisao ranije kao „masovni učinak“. U biti LYM, za svoj razvitak od svojih početaka u mom zauzimanju za sveučilištarce u vrijeme moje Demokratske predsjedničke kandidature 2000. godine i moje kasnije podrške, u ljetu i jeseni, predsjedničkog kandidata senatora Johna Kerryja, treba zahvaliti mom isticanju njegovanja znanstveno umjetničkog stvaralaštva, kao što sam ukazao na početku sadašnjeg izvješća. Metoda prouzrokovanja „masovnog učinka“ u razvrstavanju snaga počivala je na pretpostavkama metoda njegovanja podstreka stvaralačkih potencijala kod pučanstva ove navedene dobi mladih glasača.

Taj razvoj događaja odraz je ustavne privrženosti moje nacionalne i međunarodne udruge naročito razvitak i primjena, kroz oko pola stoljeća, mojih originalnih otkrića na području Leibnizove znanosti fizičke ekonomije i, tijekom više od 40 godina, uspjeha u dugoročnom gospodarskom prognoziranju.

Odsudni faktor u tom uspješnom izvršenju zadatka poslanja koje je [poslanje] LYM usvojio upućuje na činjenicu da su istinita dobit i stvaralačko znanstveno i srodno stvaralaštvo neodjeljivi.

Rekavši to kao uvod u sljedeće izlaganje trebalo bi dati razloge za pokušaj definiranja fizički pravovaljane znanstvene definicije istinske granice zarade gospodarstva, svraćam sad pozornost na važnost toga za uspješan plan i izvršenje globalne obnove i rasta svjetske fizičke ekonomije u razdoblju dolazećih pola stoljeća ili dulje.

To je razmišljanje, stajalište o kojem mora ovisiti izgradnja novog Saveznog sustava gospodarske obnove naše republike, da bi naš pokušaj pri ovom stanju stvari postao uspješan kroz jedno ili dva nadolazeća pokoljenja.

Što je stvaralaštvo/kreativnost?

Bitna, prirodna različitost čovjeka od životinje je moć suverene moći individualnog ljudskog uma suverenih pojedinaca proizvesti i reproducirati čin otkrića i uporabe ideja koje pripadaju klasi otkrića temeljnih zakonitosti fizikalne znanosti i Klasičnih načina umjetničke kompozicije, kao što su za ovu potonju tipičan primjer otkrića Johanna Sebastiana Bacha i onih koji su njegova otkrića nastavili. Najučinkovitije svrstavanje toga mogu

iskustvom rekonstruirati nadareni mladi maloljetnici i mladi studenti kroz proživljavanje, korak po korak, načina kojim je Johannes Kepler predstavio svoje jedinstveno originalno otkriće univerzalne gravitacije kao što je on o tome u tančine izvjestio u svojoj **Novoj Astronomiji**. Ustvare, uzevši u obzir radove takvih posrednih sljedbenika Keplera kao Gottfried Leibniz i Carl F. Gauss, Albert Einstein je punim pravom istaknuo da se bit svake kompetentne moderne fizikalne znanosti izražava kao dinamički proces razvoja povezujući otkrića Johannesa Keplera i Bernharda Riemanna.

U granicama očitog infinitezimalnog kao što ga Keplerovo otkriće gravitacije određuje, izraženom orbitalnim suodnosom Sunca, Zemlje i Marsa, budni učenik susreće izazov raspoznavanja praktičnog fizičkog značenja koncepcije zakonitosti, kao što je gravitacija, koja je velika kao i sam svemir ali koja se stoga odražava u svakom najsićušnijem trenutku kao očito „infinitezimalno“ koje nije matematička veličina kao takova već izraz ontološke stvarnosti prisutstva univerzalne zakonitosti u svim i svakom najmanje zamislivom intervalu djelovanja.

Isti pojam infinitezimalnog kao sjene ontološke stvarnosti susreće se u dobro ugođenom kontrapunktu Bacha, gdje se [Pitagorin] zarez javlja u izvedbi kao što se gravitacija izražava ontološki djelotvornom u veoma malom, kao kod Keplera.

U sjecištu Bachovog kontrapunkta, kao kod primjerene izvedbe njegovog moteta *Jesu, meine Freude*, javlja se ista odlika ljudskog uma evidentirana u reprodukciji Keplerovog otkrića gravitacije. Odlike stvaralačkog intelektualnog doživljaja ontološka su stvarnost događaja koju s pravom nazivamo ljudsko individualno stvaralaštvo. To izražava odliku individualnog ljudskog uma koja odvaja ljudsku osobu od i stavlja je iznad životinje. To je beskonačni/infinitezimalni izraz koji odaje prisustvo besmrtno duše, koja živi kad smrtno tijelo izdahne. Upravo takva djela, znanstveni čin, djela Klasičnih oblika ljepote, djela koja u sebi nose ljubav prema prošlom i budućem čovječanstvu odjeljuju ljudsku osobu od životinje i stavljaju je apsolutno iznad životinje.

Upravo ta odlika specifično ljudskog individualnog čina predstavlja moć kojom se ostvaruje istinska dobit u fizičko ekonomskim procesima. To je stanje uma, stanje osobnog zadovoljstva koje je prava sreća pojedinca u društvu.

ERNS/George Hollis

Lyndon LaRouche, ovdje sa članovima svog pokreta mladih, usmjerio je točno zamišljeni 'bočni' manevar koji je doveo do masivnog odaziva mladih glasača, te su oni ostvarili pobjedu na izborima.

Upravo je taj osjećaj tako definirane univerzalnosti razlika između stvaralačkih oblika društvenih djelatnosti i kartezijanizma individualnih nižih oblika životnog ponašanja. Baš obrada tih odlika ideja, kao pravilno pjevanje Bachovog moteta, daje smisao božanskog, univerzalnosti ljudskom pojedincu i društvenom činu. To je bio čin koji je zaprepastio, a kojiput i obeshrabrio čak i neke Demokrate koji su razmišljali o ulozi gdje je razvrstavanje LYMa u svrhu „masovnog učinka“ pridonijelo sretnijoj strani djelovanja izraženog u

pobjedi Demokrate, i doprinosu mladih građana u dobi od 18 – 35 toj pobjedi koju se sad bilježi kao jedinstvenu odliku uspjeha.

Dakle, upravo je promicanje stvaralaštva, uključujući znanstveno stvaralaštvo, na ovaj način izraženo u suradničkom činu osoba u društvu i u našem gospodarstvu, nada za budućnost naše nacije i našeg nacionalnog potencijalnog doprinosa iskrenoju dobrobiti čovječanstvu danas. Baš tiha pjesma pobjede daje pjevaču(-ici) saznanje da nije tek puka zvijer.